

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXXVIII. De Mavia Saracenorum regina: & quomodo induciae inter Romanos ac Saracenos ruptae cum essent, renovatae sunt à Mose, qui Gentis illius Episcopus à Christianis fuerat ordinatus. Item ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

καὶ τὰς αὐτῶν πόλεις καὶ κώμας ἐδήην πυθό-
μεν. ὃ ἐάλης, τῆ πείρα μεμάθηκεν ὄθνη-
μαρβεν οἰθθείς γδ αὐτῶν τὲ καὶ τοῖς δεχομένοις
χρησίμους ἐσεαδὲν γότθους. Φοβερός δ' ἐ τοῖς
ἐναντίοις, ὡς ἐν ὄπλοις αἰετ παρεσβδασμένους,
τῶν ρωμαϊκῶν ταγματῶν ἡμέλει καὶ ἀντὶ τῶν
ἐκδοτῶν εἰς στρατίαν Ἰππλέεαδς ἐκ τῶν ὑπὸ
ρωμαίους πόλεων τε Ἐκωμῶν, χρυσίον εἰσε-
πέσθητο σφαλεῖς ὃ τ' ἐλπιδ' ὅ, καὶ ἀλιπῶν
τῶν ἀντιόχειαν, πωροδ' ἡ εἰρήνη κωνσταντινέπολι
ἀφικέτο ἡνίκα δ' ἡ ὁ κ' τ' αὐτῶν ἐτέρως αὐτῶν χρεῖστα-
νισίον διωγμὸς ἀνακωχὴν ἐρεῖν. ἐν ζωῆς δ' ἐ
τελευτήσασθ', πωροδ' ἡ εἰρήνη εἰς τὴν αὐτῶν δ' ὁ-
χὴν θεόδωρ', τῶν τὰ δ' ὁρῶν φερονέντων
πρωταῶ.

urbesque eorum & vicis vastate ceperunt. Qua re audita, Valens experimento iplo didicit quantum errasset. Nam cum sperasset Gothos, sibi quidem ac subditis suis utiles, hostibus vero formidabiles futuros, utpote qui sub armis semper praesto essent; Romanas legiones neglexerit. Et pro tyronibus qui ex urbibus & vicis Imperij Romani eligi solebant ad militiam, aurum exegit, sed spe sua frustratus, relicta Antiochia Constantinopolim propere advenit. Quo quidem tempore persecutio contra Orthodoxos ab illo concitata, velut quibusdam induciis interquievit. Mortuo interim Euzoio, Theodorus in ejus locum subrogatus, Arianis illic praefuit.

Κεφ. λη.

Ἡ ἡμεῖς τῆς τῶν Σαρρακηνῶν Φυλάρχου, καὶ ὡς ἐγγλυθῆσαν
πρὸς τὴν ῥωμαίων ἀποστασίαν, μωσῆς ὁ ἐπίσκοπος αὐτῶν τῶν
χριστιανῶν χειροτονθεῖς, αὐτὰς ἀεινώσει καὶ δὴ ἡμεῖς οἱ αὐτῶν
ἱεροποιῶν καὶ τῶν σαρρακηνῶν, καὶ τῶν τῶν τοῦ θ' αὐτῶν καὶ ὡς ἐγγ
ζουμυ τ' αὐτῶν φυλάρχου χριστιανιστῶν
ἡρξασθ'.

CAPUT XXXVIII.

De Mavia Saracenorum regina: & quomodo induciae inter Romanos ac Saracenos ruptae cum essent, renovatae sunt a Mose, qui Gentis illius Episcopus a Christianis fuerat ordinatus. Item narratio de Ismaelitibus & Saracenis, & de Diis illorum: Et qualiter opera Zocomi illorum Phylarchi, Christum colere ceperint.

ΥΠὸ τῶν αὐτῶν τῶν χρόνων, τελευτή-
σασθ' τῶν Σαρρακηνῶν βασιλείας, αἱ
πρωταῶ ῥωμαίους ἀποστασίαν ἐλύθησαν μα-
ρία ἡ ἡτέρα γαμελή, τὴν ἡγεμονίαν τῶν ἔθνους
ἐπιτροπέυσα, ἐδήη τὰς Φοινίκων καὶ παλαι-
πῶν πόλεις, μέχρι καὶ αἰγυπτίων, ἔξουσι-
μων ἀναπλέοντι τὸν νεῖλον, τὸν δ' ὁρῶν καλέ-
σασθ' κλίμα οἰκέντων ἡν ὃ ἐχ' οἱ νομίζε-
σασθ' ῥαδὶ ὁ πόλεμος, ὡς πρὸς γυραικὸς
πρωταῶ ἀναζωμῶν καρβερῶν γδ καὶ δυσκα-
τῶν ἡνίκα φασὶ χρεῖσθ' ῥωμαίους ταύτην τὴν
μάχην. ὡς καὶ τὸν ἡγεμόνα τῶν ἐν Φοινί-
κη στρατιῶν, εἰς συμμαχίαν Ἰππκαλέσαδς τὸν
στρατηγὸν πάσης τ' ἀνα τὴν ἐὼ ἰππικῆς τῆ καὶ
πρωταῶ στρατιῶν τὸν δ' ἐ, γλάσασθ' μὴ τὴν κλη-
σασθ', καὶ δ' ὁρῶν ποιῶσαι τὸν καλέσασθ' αὐ-
τῶν ἀξασθ' ἡν ὃ πρὸς μανίαν ἀντιβρα-
χῶσαν, πρῶτα ἡν, καὶ μόλις διασώθῃται
πρωταῶ ἡγεμόν' τῶν παλαισινῶν καὶ Φοινί-
κων στρατιῶν ὡς γδ εἰδ' ἐν αὐτῶν κινδυνεύσασθ',
ἡν ὃ ἐκ τῶς μάχης καὶ τὴν αὐτῶν πρὸς α-
ξασθ' ἐν τῶν ἐνόμισε πρὸς δ' ὁρῶν τε ὑπὸ ἡ-
σασθ' τοῖς βαρβάρους, καὶ τῶν μὴν καιρῶν ἐδ' ὁ-
σασθ' ἀσφαλεσέρας φυγῆς αὐτῶν ὃ ὑπὸ ἀνα-
χωρῶν, ἐν τῶν φεύγειν ἐτόξασθ', ὡς ὁρῶν πωλε-

Sub idem tempus mortuo Saraceno-
rum rege, soluta sunt eorum foedera
cum Romanis. Ejusque uxor Mavia quae
principatum Gentis illius administrabat,
urbes Provinciae Phoenices ac Palaestinae
vastavit, ad Aegyptios usque progressa
qui regionem Arabiam dictam incolunt,
litam ad laevum latus Nili adverso
flumine naviganti. Neque vero id bellum
leve videri poterat, utpote quod a muliere
gereretur. Adeo enim asperum ac
difficile Romanis hoc certamen fuisse
ferunt, ut Dux militum Phoenices, Ma-
gistrum pedestris & equestris militiae
quae erat in Oriente, ad opem sibi feren-
dam vocaverit. Et Magister quidem mili-
tium risit vocantem, & praelio cum inter-
esse vetuit. Ipse vero acie instructa con-
gressus cum Mavia quae copias suas ex ad-
verso ductabat, in fugam versus, aegre ser-
vatus est a Duce militum Palaestinae ac
Phoenices. Hic enim cum Magistrum in
discrimine versari cerneret, stultum esse
existimavit, extra praelium sicut ille jus-
serat, manere: statimque accurrens, Bar-
baris sese objecit; ac magistro quidem
tuto fugiendi opportunitatem praebuit.
Ipse vero sensim pedem referens, in-
ter fugiendum tela jaciebat, hostesque

incumbentes sagitis repellat. Hæc ita gesta multi ex earum regionum incolis etiamnum commemorant: Et apud Saracenos vulgo cantibus celebrantur. Porro cum bellum ingrederetur, legatos de pace ad Maviam necessario mittendos esse Romani decreverunt. At illa legatis ejus rei causâ missis, fœdus cum Romanis percussuram se profus, urajunt, negavit, nisi Gentis suæ ordinaretur Episcopus Moses quidam, qui tum temporis in vicina solitudine philosophabatur; vir tum ob vitæ sanctitatem, tum ob divina signa atque miracula illustris. Itaque duces militum, qui hæc Imperatori nuntiaverant, accepta ab eo potestate, Mosen illico comprehendunt, & ad Lucium perducunt. Moses vero presentibus Magistratibus & plebe quæ confluxerat, sic Lucium alloquutus est. Sustine: neque enim dignus sum qui Episcopi nomen ac dignitatem geram. Quod si mihi quamvis indigno, munus hoc injungit Deus, testor Creatorem cæli ac terræ, te nunquam manus hæc cæde ac sanguine sanctorum virorum maculatas, mihi impositurum. Cui respondens Lucius: si meam fidem, inquit, ignoras, injuste agis, qui me antequam noveris, averferis. Quod si à quibusdam calumniatoribus accepisti, audi nunc ex me ipso, & judex esto eorum quæ dicuntur. Tum Moses: at enim, inquit, satis manifesta mihi videtur fides tua. Episcopi enim, Presbyteri ac Diaconi, qui in exilio & in metallis miserè vexantur, testes sunt qualis illa sit. Hæc igitur esse censetur de Deo opinionis indicia, quæ profus aliena sunt à Christo, & ab iis qui rectè sentiunt de divinitate. His dictis, cum jusjurandum adjecisset, nunquam se sacerdotium suscepturum esse, si Lucius manum ipsi imponere vellet, Magistratus Romani, rejecto Lucio, Mosen ad Episcopos in exilio degentes deduxerunt. A quibus ordinatus Episcopus, perrexit ad Saracenos. Cumque eos amicos ac benevolos reddidisset Romanis, mansit apud illos sacerdotali fungens munere, & multos ad Christi fidem traduxit, cum per paucos ibi fideles reperisset. Quippe hæc Gens ab Imaele Abrahami filio originem ducens, vocabulum quoque accepit: eosque antiqui ab auctore generis Imaelitas nominant. Verum ut probum

Α μίξες ἐπιχειμένους ἀπεκρέστο τοῖς τοξεύμασι ταῦτα ἢ πολλοὶ τῶν τῆδε περιεκείτων, εἰς τὸν νότον ἀπὸ μημιονιάσι. ὡς δὲ ἢ Σαρακηνῶν, ὡς δὲ αἰσὶν ἐπιχειμένῳ ἢ Ἐπολιμῶν, αἰσὶν καὶ ἰόν ἐδόκει ἀπὸ εἰρήνης πρεσβύτων πρὸς μαριαν τὴν ἢ λόγον, τοῖς ἀπὸ τῶν πρεσβύτων ἀνὴκρος ἀπειπὴν τὰς πρὸς ῥωμαίους ποιοῦσας, εἰ μὴ τοῖς ἰσὺ αὐτῶν δεχομένοις ἐπισκοπῶν χειροτονθεῖν μωσῆτις, ἐν τῇ πέλας ἐρήμῳ τῶν κἀδε Φιλόφῶν ἀνὴρ ἀπὸ βίβης δρεῖνης, σημείων τε δεινῶν ἢ ὡς δὲ ἀδόξων πρὸς ἀξίωσιν ἐπίσημοι ἐπισκοπῶν πέντες ἢ ὡς δὲ βασιλέως οἱ τὰδε μιν ὡς αὐτῶν τῶν σαρακηνῶν ἡγεμόνες, συλλαμβάνοντες τὸν μωσῆν, καὶ ὡς δὲ τὸν λέκκιον ἀγροσῶν ἢ, παρόντων δρεχόνων καὶ Ἐστωιθόντων πληθῆς, ἐπίχευς, ἔφη ἔχ' οἷός τε γὰρ ἔμω φέρειν δεχχερέως ὄνομα καὶ πῆνιν ἀξίως ἐδὲ ἀρεῆ καὶ ἐπὶ ἀναξίῳ οἷμι μοι τὸτο ἐπινοῦσι Θεός, μαρτύρομαι τὸν ἔρανε καὶ γῆς ὀμιουργόν, ὡς τὰς σὰς ὄσα ἠπὶ κἀδε μὴ χεῖρας, αἵματι καὶ λυθρῶ πειθυμένους ἀγίων ἀνδρῶν ἰσπολαβῶν ἢ λέκκιον, εἰ μὴ ἔπ, Φησὶν, ἀγνοεῖς τὴν ἐμὴν πίσιν, εἰ δὲ ἴστω ποιεῖς, πρὶν μαθεῖν ἀποσρεφόμενοι ἢ ἢ διαβαλλόντων πνῶν, ἀγε δὴ καὶ νῦν ἀκροῦ παρ' ἐμῶ, καὶ κελίης γῆρ τῶν λεγομένων ἀπὸ ἐμοι γε, ἔφη μωσῆς, λῖαν (Σαφῆς Φαίνε) ἢ σὴ πίστις καὶ μαρτυρῶσιν ὅποια πῆς ἐστὶ ἐπίκουποι τε, καὶ πρεσβύτεροι, καὶ διάκονοι, ὄσα πρὸς εἰσὶς φυγαῖς καὶ μετὰ ἄλλοις ταλαπυρμένοι ταῦτα ἐν πρὶ Θεῷ νομίζεις τὰ γινώσκουσα ἀπανηλῶς ἐστὶν ἀλλότεια. Χεῖρ καὶ τῶν ὀρθῶν πρὶ Θεῷ δοξαζόντων ἐπεὶ ἢ τοιαῦτα λέγου ἐπὶ ὀμνύω, μῆτε λέκκις χειροτονεῖν ἢ ἰσπολαβῶν χεῖρ τὴν ἱερωσῶν, ὡς δὲ ἰσπολαβῶν λέκκιον ἢ ῥωμαίων ἀρχόντες, ἀγροσῶν μωσῆν πρὸς ἔπ ἐν φυγῇ ὄσας ἐπισκόπους πρὸς ὡν χειροτονεῖς, ὄς ὄστω Σαρακηνῶν ἦλθε καὶ διαλλαξῶν αὐτὰς ῥωμαίοις, αὐτόθι διήγρη ἱερωσῶν ἢ πολλὰς χειρῶν ἢ δόγματι ἢ μετὰ ὄσας τὰ ἢ ὄλιγας εὐρῶν ἢ δόγματι ἢ μετὰ ὄσας τὰ ἢ γδ τὸ φθλον ἀπὸ Ἰσμαὺλ ἢ Ἀεραμ παρ' ὄσας τὴν δρεχὴν λαβόν, ἢ τὴν πρὸς ἰσπολαβῶν εἶχε, καὶ ἰσπολαβῶν αὐτὰς οἱ δρεχῶν, ἀπὸ ἢ πρὸς πρῶτος ὄνομασαν ἀποσρεφόμενοι ἢ

τῆ νόθου τὸν ἐλεγχον, καὶ τῆς Ἄγας τῆς
 Ἰσμαὴλ μητρὸς τῆν δυσχεραν, δού-
 λην γὰρ ἦν, Ὀφρακίως σφᾶς ὠνόμασαν,
 αἷς δὲ τῆς Ἰσραὴλ τῆς Ἀβραάμ γαμῆς κα-
 τὰ γομῆς· τοῦτον δὲ τὸ γένος ἔλκοντες,
 ἅπαντες μὲν ὁμοίως ἐβραίοις πεποιημένοι,
 καὶ ἡσίων κρεῶν ἀπέχοντα, καὶ ἄλλα πολ-
 λά τῆν παρ' αὐτοῖς ἐθῶν φυλάττει. τὸ
 δὲ μὴ πάντα ἴσθις αὐτοῖς πολλοῖς ὕσε-
 ῖον λογισίον, ἢ ταῖς Ἰπμιξίαις τῆν
 περὶ ἐθῶν μῶσης τὸ πολλοῖς ὕσε-
 ῖον χεῖνοις γομῆσι, μόνις τοῖς Ἰξ
 αἰγυπία Ἰξελθοῦσι ἐνομοθετήσε. καὶ οἱ
 περσοικῆντες αὐτοῖς ὡς ἄγαν δεσποταί-
 μοις ὄντες, ὡς εἰκὸς διέφθειραν τῆν Ἰσ-
 μαὴλ πατρῶαν ἀγωγῆν, καθ' ἣν μόνον
 ἐπολιτεύοντο οἱ παλαιὸν ἐβραῖοι περὶ τῆς Ἰ
 μωσῆως νομοθεσίας, ἀγράφοις ἐβραῖοις κερη-
 μένοι ἀμέλει τὰ αὐτὰ δαιμόνια τοῖς ὁμο-
 ροῖς ἐπέβον, καὶ περὶ ἀπλησίως αὐτὰ πηρῆ-
 ῖες καὶ ὀνομάζοντες, ἐν τῇ περὶ οὗτον πέλας
 ὁμοίότητι τῆς Ἰρησκείας, τὸ αἰπὸν ἐδέκνουν
 τῆς περσοποιήσεως τῆν πατρῶαν νόμων
 οἷα δὲ φιλεῖ, χεῖνοις πολλοῖς Ἰπμηξίαι-
 σι, τὰ μὲν λήθη παρέδωκε τὰ δὲ περσο-
 ποιήσεως παρ' αὐτοῖς ἐποίησε μὲν δὲ ταῦ-
 τὰ τινες αὐτῶν συγενόμενοι ἰουδαίοις,
 ἔμαθον ἀφ' ὧν ἐγένοντο καὶ Ἰπμηξίαι τὸ συ-
 γγῆς ἐπανήλθον, καὶ τοῖς ἐβραίοις ἐτε-
 ροὶ καὶ νόμοις περσοποιήθη. Ἰξ ἐκείναις τὸ
 πολλοῖ παρ' αὐτοῖς εἰσέει καὶ νῦν ἰουδαί-
 κως ζῶσιν ἔτι πολλὰ δὲ τῆς παρῆσης
 βασιλείας, καὶ χριστιανίζου ἤρξαντο με-
 τίχον δὲ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως, ταῖς συν-
 ἰστίας τῆν περσοποιήτων αὐτοῖς ἱερέων καὶ
 μοναχῶν οἱ ἐν ταῖς πέλας ἐρημίαις ἐφι-
 λλοσοφῶν, δὲ βιῶντες καὶ θαυματουργῶν-
 τες· λέγεται δὲ τότε καὶ φυλῆν ὄλλω
 εἰς χριστιανισμὸν μεταβαλεῖν, ζοκόμου
 τῆ ταύτης φυλάρχου Ἰξ αἰτίας τοιαύτης
 βαπτισθέντος· ἀπαις ὧν, κατὰ κλέος
 ἀνδρὸς μοναχῆ ἦλθεν αὐτῷ σιωδύξο-
 μῶν, καὶ τῆν συμφορῶν ἀπωδύρε-
 ῖο ἀεὶ πολλὰ γὰρ ἐστὶ παιδοποιία Ἰαρ-
 βακκοῖς, οἶμαι δὲ καὶ πᾶσι βαρβάρους·

A adulterinæ originis declinarent, & igno-
 bilitatem Agar matris Ismaëlis quæ ser-
 va erat, abolerent, ipsi se Saracenos no-
 minarunt, quasi ex Sara conjuge Abra-
 hami orti essent. Tali igitur genere
 prognati, omnes quidem Hebræorum
 more circumciduntur, & à suillis carni-
 bus abstinent, multoque alios Hebræo-
 rum ritus observant. Quod vero non
 iisdem quibus illi institutis usquequa-
 que utuntur, id vel longinquitati tem-
 poris tribuendum est, vel quia finitimis
 Gentibus permixti sunt. Nam Moles
 quidem, qui multis postea sæculis vi-
 xit, solis illis qui ex Ægypto egressi sunt,
 leges tulit. Et eorum vicini, cum sicut
 verisimile est, admodum essent supersti-
 tiosi, patriam Ismaëlis disciplinam apud
 ipsos corruperunt; quæ solâ veteres
 Hebræi olim utebantur; quippe qui ante
 leges à Mose conditas, consuetudine
 non scripta regerentur. Eosdem certe
 quos finitimi, coluerunt Deos. Eosque
 simili modo venerantes, iisdemque ap-
 pellantes vocabulis, hac religionis si-
 militudine quam cum vicinis commu-
 nem habent, causam cur patria instituta
 apud ipsos mutata sint, satis decla-
 rarunt. Porro ut fieri solet, diuturni
 temporis successio, priora quidem obli-
 vioni tradidit; alia vero ab illis colife-
 cit. Posthæc quidam eorum cum Iu-
 dæis congressi, didicerunt unde origi-
 nem ducerent. Et ad cognatos suos
 reversi, Hebræorum leges ac ritus sibi
 adsciverunt. Atque ex eo tempore mul-
 ti apud illos Iudaico more etiamnum
 vivunt. Christianam quoque religio-
 nem amplexi sunt, non multo ante hu-
 jus Imperatoris tempora cujus res gestas
 describimus. Tractati sunt autem ad
 fidem Christi, colloquiis sacerdotum &
 monachorum, qui per finitimas ipsis
 solitudines philosophiæ operam dabant,
 vitæque sanctimonia & miraculis reful-
 gebant. Fertur etiam integram eorum
 Tribum eo tempore ad Christi religio-
 nem transiisse, cum Zocomus eorum
 Phylarchus baptismum hujusmodi ob
 causam suscepisset. Hic orbus cum ef-
 fet, ad monachum quendam, famâ il-
 lius adductus, accessit, ut cum eo collo-
 queretur: suamque ipsius calamitatem
 deplorare cæpit. Quippe apud Sarace-
 nos, & apud reliquos omnes, ut opinor,
 Barbaros, magni fit liberorū procreatio.

Monachus vero illum bono animo esse A
 iussit, & oratione facta, hominem dimisit,
 pollicitus Filium ipsi nasciturum esse, si
 in Christum vellet credere. Postea vero
 cum Deus promissum re ipsa exhibuif-
 set, & filius Zocomo natus esset, tum
 ipse sacramentum Baptismi accepit, &
 subditos suos ad idem suscipiendum ad-
 duxit. Atque ex eo tempore Tribum
 illam felicem ac numerosam fuisse per-
 hibent, Persisque ac reliquis Saracenis
 formidabilem. Quo igitur modo Sara-
 ceni ad Christi religionem primum con-
 versi sint, & de primo illius Gentis Epi-
 scopo, hæc sunt quæ accepimus.

ὁ δὲ θάρρειν ἀγακλυσάμην, ἡξία καὶ
 ἀπέπεμφεν, ἔξεν αὐτὸν υἱὸν ὑποχρισάμενον
 εἰ πισεύσειεν εἰς χριστόν· ἐπεὶ ὁ θεὸς ἐργατικῶς
 ὑποχρῆσον ἐβεβαίωσε, καὶ ἐτέχθη αὐτῷ παῖς,
 αὐτὸς τε ζόκομος ἐμνήθη, καὶ οὕτως αὐ-
 τὸν ἐπὶ τέτο ἡγαγὼν· ὅξ ἐκείνη τε ταύτην τὴν
 φυλὴν ἡμέας φασὶν εὐδαίμονα καὶ πολυπύ-
 ρωπον, πέρσαις τε ἔ τοῖς ἄλλοις σαρρα-
 κηνοῖς φοβερόν· ὃν μὴν δὴ τέτοιον σαρρακηνὸν
 τὴν δόχην εἰς χριστιανισμόν μετέβαλον, καὶ
 οἷα παρὶ τῶν πρώτων παρ' αὐτοῖς ἐπισκοποῦσαι
 βῆ· παρειλήφαμν, ὡδ' ἔχει.

CAPUT XXXIX.

Quomodo Petrus Roma reversus, Ecclesias
 Ægypti remoto Lucio obtinuit, & de Valen-
 tis expeditione in Gothos.

Κεφ. λθ.

Ὅτι ἰταλιῶν Πίτρος ἐν ρώμῃς, τὰς τ' αἰγυπτίαι ἐκκλησίας
 κατήχε, λυκίῳ ἀναχωρήσαντος· καὶ παρὶ τῆς κ' αἰτίας ἐκ-
 σπυτίας εἰς δ' ἔπει ἐβλήθη.

Ceterum in singulis civitatibus, hi
 qui Nicænz Synodi doctrinam tue-
 bantur, animos resumere cœperunt :
 præcipue vero in Ægypto Alexandrini,
 qui, cum forte Petrus eo tempore ab
 urbe Roma reversus esset cum literis
 Damasi, quibus & Nicæni Concilij de-
 creta, & ordinatio ipsius confirmabatur,
 Ecclesias ei tradiderunt. Lucius ve-
 ro inde expulsus, Constantinopolim
 navigavit. Verum Imperator Valens
 aliis curis distentus, ut credibile est, istis
 vindicandis haudquaquam vacare po-
 tuit. Nam simulatque venit Constan-
 tinopolim, populus enim suspectum at-
 que invisum habere cœpit. Quippe
 Barbari, Thraciâ vastatâ, usque ad sub-
 urbana regie urbis progressi, jam mœnia
 ipsa oppugnare nemine obsistente ag-
 grediebantur. Ob hæc civitas indigna-
 batur, & Imperatorem in crimen voca-
 bat, quod adversus hostes obviam non
 prodiret, sed bellum differret. Rumores-
 que spargebant, hostes ab illo evocatos
 adductosque esse. Denique cum Cir-
 censes ludos spectarent, aperte contra
 eum vociferati sunt, quod republicam
 neglectui haberet : & arma sibi dari po-
 pulcerunt, tanquam ipsi cum hostibus
 pugnaturi. His igitur contumeliis affe-
 ctus Valens, adversus Barbaros signa mo-
 vit : minatosque est se, si rediret, pœnas
 de populo sumpturum esse, tum ob illas
 contumelias, tum quod antea Procopij
 tyranni partibus sese adjunxissent.

Οἱ δὲ καὶ πόλιν τὸ δόγμα τῆς ἐν νικαίας
 συνόδου ζητήσαντες, πάλιν ἀνεβάρησαν,
 καὶ μάλιστα οἱ κατ' αἰγυπτίον ἀλεξάνδρινες
 ἐπανελθόντι τῷ τότε Πέτρῳ ἀπο τ' ρώμης, καὶ
 γραμμάτων δαμάσαν, τὰ τε ἐν νικαίαις δι-
 ξάντα, καὶ τὴν αὐτῆ χειροτονίαν κυρέντων,
 παρέδωκαν τὰς ἐκκλησίας· ὁ δὲ λυκίῳ
 ἐξελθεὶς, ἐπὶ τὴν κωνσταντινουπόλιν ἀπύ-
 πλωσεν· ἑλθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἰκασθῆναι
 φρονησὶ γρόμδος, ἐπέξιναι τέτοιον ἄρ-
 σεν ἡγήσασθαι γ' ἤκεν εἰς τὴν κωνσταντινουπόλιν,
 ἐν ὑπονοίᾳ πολλῇ καὶ μίσει ἐγένετο· ὡς τὰ δὴ
 μὲν οἱ γ' ὑβάρβαροι τὴν θρακίαν ἀπρωσάσαντες, καὶ
 μέχει τῶν περσασείων ἠδὴ σαρρακηνῶν,
 καὶ αὐτοῖς τείχεσι μηδενὸς κωλύσασθαι περ-
 βάλλειν ἐπεχείρουν· ἐπὶ τέτοις δὲ χαλεπῶς ἡ
 πόλις ἔφερε· ἔ τὸν βασιλέα ὅτι μὴ ἀνέστηναι,
 ἀλλ' ἀνεβάλλειν πολεμεῖν, ἐν αἰτία ἐπιει-
 ῶ· καὶ ἐλογγοῦσιν, ὡς αὐτὸς οὐδὲν πολεμικῶς
 ἐπάγοισ'· τελευτῶν δὲ τῶν καὶ ἐν ἰπποδρομίαις
 θεώμενοι, εἰς τὸ φανερόν αὐτῶν καλεσθῶν, ὡς
 τὰ κοινὰ πᾶσι γὰρ σαρρακηνῶν, καὶ ὅπια
 ἦσαν, ὡς αὐτοὶ πολεμηθῆναι· ὁ δὲ ἑλθὼν ὑπε-
 δεῖς, ἐπέσχετο τοῖς βαρβάροις ἡπίεσθαι
 ἢ ἢν ὑποσρέψῃ, ἡμωρῆσεν αὐτῶν, τῶν τε
 ὑβέρων δὲ δήμους, καὶ ὅτι πρότερον προκοπίῳ τῷ
 τυραννῶν προσέβητο.